

Ali niso zaničevali in zasramovali tudi Njega, Svetega in Čistega, Najsvetejšega in Najčistejšega? Ali niso govorili vsega hudega in najhujšega zoper Njega, krivično in lažnivo in licemersko? — In On? — Ali se je srdil? — Ali se je rotil? — Ali je preklinjal?

„Oče, odpusti jim, ker ne vedó kaj delajo. . .“
O bratje, to je pot v višave. Tudi naša pot mora biti ta!

Saj nam zaničevanja, zasramovanja, obrekovanja in krivice najbolj čistijo naše duše, da se ne polenijo, da ne padejo sredi vznesenega poleta k Solncu naših dni in naših misli v nižine vsakdanjosti; da se ne pobratijo z velikim svetom in ne zaidejo na široko cesto brezsmotrnega življenja. A naša pot, o bratje, je ozka in hrepeni v višave. K Ljubezni vodi — skozi trpljenje . . .

O bratje, to premislimo, tega se zavedajmo, ko romamo s hrepenečimi srci na večni Sion, k miru src, k harmoniji duš, k vdanosti v življenje in v smrt, skozi rože sovraštva in sramotenja in skozi trnje prijateljstva, slavljenja in laskanja — tega se zavedajmo, da romamo z dosmrtnim hrepenenjem k — večni Ljubezni.

Ker ljubezen je trpljenje, a trpljenje z neskončno sladkostjo prekvašeno in blagoslovljeno. In kdor ljubi najbolj goreče, trpi največ — sladkosti in bridkosti . . .

Kje stojiš, o križ, ljubezni in trpljenja posvečeno znamenje? Da se zgrudim pred tebe v prah in te objamem in poljubim s solzami in s kipečo radostjo!

Kje cveteš, o sladkosti polna bol zaničevanja, zasramovanja in krivic? Da te pritisnem z ljubeznijo na goreče srce. Rani ga! Naj se zabode slednji trn v najgloblje njegove globočine. Tako postaneš nov bogat vir mojim mislim, jutranje zvonjenje molitvam mojim, izhajajoče solnce mojim pesmam, mogočne peruti veličastnemu poletu moje duše — k Ljubezni hrepeneče . . .

Pozdravljeno, o trpljenje, z vso dušo ljubljeno in zaželjeno, k Bogu, k Ljubezni vodeče! V Ljubezni pa je le življenje, nikjer smrti. In hladne jeseni ni v Ljubezni in ne zime . . .

In ti pozdravljena, strma pot k Začetku in k Dovršenju, h koncu ljubezni . . .

Gruda.

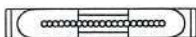
Zložil Tonej Jelenič.

V sokovih tvojih spi življenje,
mladost in sila in lepota,
vzplamteva v srcu ti gorkota,
in črezte rojstva gre drhtenje.

Kraljica ti! Pa vendar — sužnja.
Povelja Kralj ti večni daje,
in ti poveljem si uslužna.

Razžarjena so tvoja pota,
kraljevsko venča jih zelenje
in cvetje in dobnav šumenje —
mladost je tvoja in lepota.

Njegova silna roka vlada,
povsod skrivnostne sile maje, —
in kar iz tebe vstaja, Predenj pada.

Dajte mi luči . . .

Zložil G. Koritnik.

Dajte mi luči, plamena usodnega,
ki noč prežene iz mojih dni —
ciljev mi dajte in dela plodnega,
da se v njem zmerijo mlade moči!

Dovolj smo spavali, dovolj smo tavalili,
velika obtožba na duši leži:
vse kar smo ljubili in obožavali
z besedami, polnimi zmot in laži . . .

